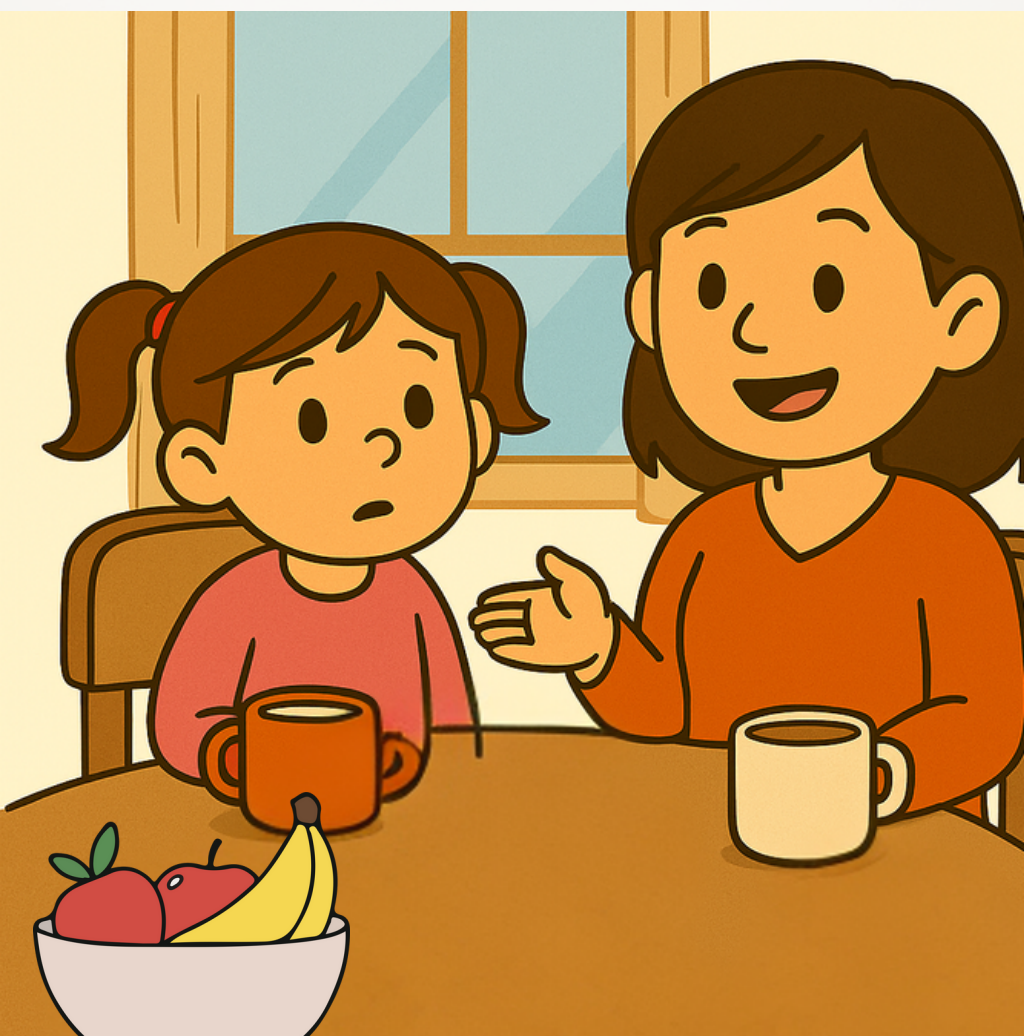

EMMY LEERT WAT LIEFDE IS

Het is een koude winterochtend.

De ramen zijn beslagen en buiten dwarrelen nog wat sneeuwvlokjes naar beneden.

Emmy zit aan de keukentafel met een kop warme chocolademelk. Pip, haar hondje, ligt tegen haar voeten aan te slapen.

“Mama,” begint Emmy, “hoe weet je eigenlijk of je van iemand houdt?”

Mama kijkt haar aan en glimlacht. “Wat een mooie vraag, lieverd. Waarom vraag je dat?”

Emmy haalt haar schouders op.

“Nou... ik houd van Pip, want hij is zacht en lief en ik wil hem altijd knuffelen.

En ik houd van jou en papa en Daan, maar dat voelt anders. Is dat dan ook liefde?” Mama knikt. “Ja, dat is allebei liefde. Alleen voelt liefde soms een beetje anders, afhankelijk van voor wie of wat het is.” Emmy denkt even na.

“Dus liefde voor Pip is dat ik hem eten geef en hem aai en met hem speel?” “Precies,” zegt mama. “Dat is hoe jij laat zien dat je om hem geeft. Liefde is niet alleen iets wat je zegt, maar vooral iets wat je doet.”

“En liefde voor mensen?” vraagt Emmy.

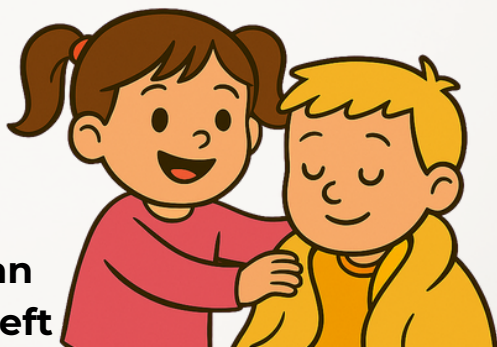
Mama glimlacht. “Liefde voor mensen laat je zien door te luisteren, te helpen, samen te lachen of een knuffel te geven. Soms is het er ook als iemand verdrietig is — dan blijf je gewoon even bij diegene.”

Emmy denkt na en kijkt naar Pip. Ze pakt zijn speeltje op en legt het zachtjes naast zijn hoofd.

“Zo dus,” zegt ze.

Mama knikt.

“Ja, precies zo.”

Later die dag komt Daan thuis van school. Hij heeft koude handen en een chagrijnig gezicht.

Emmy pakt haar deken en legt het om hem heen. “Hier,” zegt ze zacht, “dan krijg je het weer warm.” Daan kijkt haar verrast aan en glimlacht. “Dank je, Em. Jij bent lief.”

Die avond ligt Emmy in bed. Pip ligt opgerold aan het voeteneind.

“Liefde,” fluistert ze, “is zorgen, luisteren en lief zijn.

En soms gewoon stil bij elkaar zijn.”

Ze sluit haar ogen, met een warm gevoel in haar hart.

Dat is liefde.

